UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante B

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Ambroſij Calepini bergomatis Heremitani dictionariū.

Nomē eſt li
terę primę hebreis etiā.
grecisq; simil'r ⁊ latinis
quę aſpirationē accipiēs
interiectio fit: q̄ pars hu
manoꝝ affectuū expreſſi
ua eſt qui fere ꝯtentiore
voce: qđ ſuū aſpiratiōis
eſt. efferūtur. Aſpirat̃ ita
q; ab iteriectio ī fine p̄ter
vocaliū more: qm̄ grece
ita ſcribitur cum ψιλη
κας περισπωμενη ē
quę particula indignantis hōis: vt Home. lib. iliad. ω pagi
na. viij α και σου ι λασ εμαρχη φωνη εξι τυτομενου
και κατα ανα λι πλωσιμ α α και ευιςτε ξερητικομ
μοριον ως ακλιτος και ακοιμητος ενιοτε αυξητι-
κομ ως ακοιτις. Itaq; vel negatiua vel alia grȩca eſt ne
forte latinam putares. aſpirandi v̄o cauſa fuit propter affla-
tū ꝓnunciandi: ⁊ differentiā prępōnis. Et mō admirantis ē
vt apud Plau. Ah q̄d ais. Mō dolentis ſeu cōmiſerantis.
Uir. Spē gregis ah ſilice ī nuda cōnixa reliq̄t. ⁊ alibi. Ah ti
bi ne teneras glacies ſecet aſpera plātas. Mō ridētis ⁊ du-
plicat̃ triplicaturq; interdū. Terē. in Eu. Ah: ah: ah: perij de
feſſa iā miſera ſum te ridēdo. Eſt ⁊ a ꝓpoſitio. ſʒ ſine aſpira-
tione abltō ꝑ appoſitionē deſeruiēs ⁊ rō eſt: qm̄ deſcendit
ab gręca ἀπο remota vltima ſyllaba πο remanet ī latino
pſile eadē: ſi enī aſpiraret̃ eēt ꝯ̄ grecā doctrinā. ⁊ nō ſoluʒ a
ꝓpoſitio venit a greco: ſʒ etiā ab: qm̄ απο excludit o pręſer
tim ī colliſionib⁹ vocaliū: ⁊ remanet απ. i. ap: ſed π tenuis
vertit̃ latine ī β ſuā mediā ⁊ dicit̃ ab ομοιως και εκφω-
νηεντος ουτος εμ αρχη της λεξεως και εκ συμφω-
νου παροντος και τοεθος και εικων τοις λατινο-
ις ex και e. Et motū de loco ſepe ſig̃t. Ut a ſūmo ad imum
deſcendiſti. Qñq; ſig̃t poſt Ply. ⁊ virus equi a coitu ſtatim
collectū. hoc eſt ſtatim poſt coitū. Sic dicimus a partu: a ter
go: a funere: a cōmeatu. qđ eſt poſt partū: poſt tergum: poſt
fumus: poſt cōmeatū. Sue. in Cęſare. Plebs ſtatim a fune
re ad domū Bruti ⁊ Caſſij cū facib⁹ tetēdit. hoc eſt poſt ce-
lebratas exequias. Idē in Tiberio. A cōmeatu caſtra repe-
tentes. Qñq; ſignificat de Teren. A villa mercēnariū vidi.
Qñq; ſig̃t quā: vt ē apud apoſto. Exiſtimo me nihil minus
feciſſe a magnis apl'is. Sic ab vt paulopoſt. Nihil minus fe
ci ab his qui ſunt ſupra modū apl'i. Qñq; ꝑꝑ vt ve mundo a
ſcandalis. i. ꝑꝑ ſcādala vel pro ſcādalis. Qñq; hʒ vim defen
ſionis ⁊ ſig̃t pro Cice. in Bruto. Nec v̄o. M. Cęliū p̄tereun
dū arbitror quęcūq; eius in exitu vel forma vel mens fuit. q̄
quādiu auctoritati meę paruit. talis. tribunuſ ple. fuit: vt ne
mo ꝯ̄ ciuiū perditoꝝ popularē turbulentāq; dementiā a ſe-
natu ⁊ a bonoꝝ cauſa ſteterit ꝯſtantius. vbi qđ a ſenatu ait:
⁊ a cā bonoꝝ ꝑinde eſt ac ſi dixiſſet: ꝑ ꝑtibus ſenatus ⁊ bo-
noꝝ. Sic dicimus a q̄ōnibus: a teſtibus: a voluntate. q̄ locu
tio creberrima eſt apud idoneos auctores. Inuenit̃ ēt alijs
modis poſitū vt cū dicimus aliquē eē a ſtudijs. intelligatur
qui p̄eſt ſtudijs alicuius puta p̄ncipis vtpote vir eruditiſſi-
mus cuius opa in ſtudijs litteraꝝ vtatur. Conſilr. Ab ep'lis
a rōnibus. A libellis. q̄ ep'lis rōnibus libellis ſupplicibus
p̄eſt. Sue. in Clau. Sup hos polybiū a ſtudijs narciſſum ab
ep'lis: ⁊ pallantē a rōnibus. quos decreto quoq; ſenatus nō
p̄mijs mō ingentibus: ſed ⁊ queſtorijs p̄torijſq; ornamētis
ornari libenter paſſus ē. A ſecreto ſiue a ſecretis q̄ eſt ſecre-
tarius. A cōmētarijs q̄ pręeſt cōmentarijs. Hierony. ī lib. ij.
Re. Ioſaphat erat a cōmentarijs. hūc Aſconius appellat cō
mentarienſem. A batis qui pręeſt mēſuris. vel qui annonā
menſuris diuidit. Batus enim Uaſis genus eſt. ⁊ grȩcum
eſt. βάτος ου και ελληνᾶσι καδος και καλισκος
λεγετε και βατιομ eo q̄ ſit portatile mō huc illuc eat ab
βαινω οθεμ και αβατος. Non enim ab βάλιζω ortho
graphię litterę declarant ſi ad formationē verba grȩca ca-
nonizent̃: p̄terea Theodo. Gaza in pędia cyri a calyculis q̄
p̄eſt caliculis q̄ ſūt vaſa. A punctis q̄ p̄eſt reditui aq̄rioꝝ: vt
eſt apud Frontinū lib. ij. de aquęductibus. A memoria cu-
ius officiū eſt ſuggerere principi res obeundas: ⁊ q̄ ſint agē
da in memoriā illius reuocare ex p̄ſcripto. a voluptatibus
q̄ ſtudiū hʒ inueniendi voluptates. Nā olim Xerſes edixit
ſe primū ei daturū q̄ nouū voluptatis genus repiſſet. Sue.
in tib. Deniq; officiū īſtituit a voluptatib⁹ ꝓpoſito eq̄te ro.
T. Ceſonio priſco. A manib⁹ ſiue a manu dñr ſcribę quorū
manu ad litteras ſcribēdas p̄ncipes vti ſolent. Suet. in Cę.
Nunq̄ nocere ſuſtinuit philomenē a manu ſeruū q̄ necem
ſuā ꝑ venenū inimicis ꝓmiſerat. Hi alio noīe ad manū dñr
Ci. lib. iij. de ora. Liciniū ſeruū ſibi Gracchus habuit ad ma
nū. Sil'r amanuēſes eos. Sue. alibi vocat. A pedib⁹ quoq;
vocāt̃ quoꝝ pedibus ad eundū vtimur. Ci. ad Atticū pollu
cem ſeruū a pedibus romā miſſum. Mar. Cur nō mēſa ti-
bi ponit̃ a pedibus. Idē ad pedes eos appellat cū inq̄t. Illic
retro flexus ad pedū turbā. Alibi. Lagenā ad pedes replet.
Et ſciendū a pedibus per oēs caſus eadē terminatione dici
Recte enī īterrogaueris q̄d agunt a pedib⁹. ītelligit̃ enī ibi
ſerui a pedibus. Miſi a pedibus. Dedi a pedib⁹ meis. Hi ēt
circūpedes vocant̃. Uñ ait Agretius. Circūpedes ſunt ob-
ſequia ſeruoꝝ ante pedes amicoꝝ. Ci. Circūpedes aūt hoīes
formoſos ⁊ litteratos ſuos eē dicebat. A pugione dicit̃ qui
principis pugionē geſtat: eiq; ſemꝑ pręſto eſt. Lāpridius in
Cō. Inter quos libertinus q̄ a pugione appellatus ē. Mul
ta ſunt alia hmōi noīa q̄ vt Taci. ſcribit ſūt ſūmę curę ⁊ me
ditamēta. Cōpoſita plęrunq; ſeparationē ſig̃t: vt Amoneo
auello. Qñq; priuationē. vt amens ſine mente. Sciendū eſt
q̄ licet a ab ⁊ abs eandē habeāt ſignificationē. ſignificāt enī
id qđ apud gręcos απο in appoſitione tñ dicimus a domo
nō ab domo q̄ a ꝯſonantibus. aut vocalibus vim cōſonan
tiū habētibus: vt a Cice. a ioue. a venere. Ab v̄o vocalibus
duabus liq̄dis: ⁊ ī ꝯſonāti: vt ab lege: ab re: ab ioue: licet qñ
q; ēt apud liuiū ꝯſonantibus iungat̃. Cōnectimus quoq; a
in cōpōnibus cū. m. ⁊. u. ꝯſonante vt amolior: auoco. Ab cū
a. d. e. f. i. l. n. o. r. ⁊. u. vt abactor: abduco: aberro: abfore: abiu
ro: ablacto: abnuo: aborior: abrogo abundo. Notant̃ auſe-
ro: ⁊ aufugio in q̄bus. b. euphonię cā mutat̃ in. u. Et in com
poſitione quidē Ab nōnunq̄ ſig̃t priuationeʒ: vt abſimilis
non ſil'is. Nōnunq̄ ſeparationē: vt in ablacto aufugio. Po
nitur interdū pro extra: vt abduco: ⁊ pro ꝯ̄: vt abuſus cōtra
vſum. Aliq̄n ſupflua eſt. vt apud Li. Flauius ſupplemen-
tū ab roma abduxerat. In appoſitione v̄o modo motuʒ de
loco denotat: vt ab ęthere chriſtus ꝓmicat. Modo ſumitur
pro poſt. Iu. Exul ab octaua. Marius bibit. Abs tam in ap
poſitione q̄ in cōpoſitione iungit̃. t. vt abs te: abſtineo: ſepa
rata etiā. q. vt abſq;: abs quolibet. Abs q̄uis. Ter. Abſqui-
uis hoīe cum eſt opus beneficiū accipe gaudeas. Cōponit̃
aūt cum. c. vt abſcondo ſignificatq; retractionē in partē po
ſteriorē ſicut in Abſtraho. Et aliq̄n priuationē vt in Abſthe
nius q̄ſi ſine themeto. Appoſita ꝑ ex poni cōſueuit. Terē. in
Ecy. Ab ſeſe. A ſuā voluptatē vt expleat. Ex abs fit compo-
ſitū abſq; bax. acis. a cuius gtō gręco formatus eſt nomina-
tiuus latinus. Abacus. abaci. pe. corre. quo noīe ſignificatur
coquoꝝ tabula. ⁊ etiā menſa in qua tam ad edendū q̄ ad bi
bendū vaſa exponunt̃. In quē ſenſum Iuue. dixit. Urceo-
li ſex ornamentū abaci. Eſt ⁊ mathematicoꝝ tabula: in qua
lineę numeri ⁊ figurę deduci ſolet. Perſi. Nec qui abaci nu
meros ⁊ ſecto in puluere metas. ſcit riſſiſe vafer. Apule. in
magia. Uerū etiā abacho ⁊ puluiſculo deę dediſſes. Mar.
lib. geo. Abachus nuncup at̃ res depingēdis deſignandiſq;
oportuna formis. Sunt ēt abaci colūnaꝝ ornamenta hoc eſt
tabulę quadrę quę ſuperponunt̃ epiſtolis λεγεται γαρ

ςυλος κἀμαξ colūna trabs pertica poſtea cū ετωι. Unde Uitruuius lib.iij. ſcribit abacū debere eē longū ⁊ latum q̄ꝫ craſſa colūna eſt. huius diminutiuū eſt abaculus.

Abaculus ſumit̄ pro calculo. Ply.lib.xxxvij. veluti cū calculi fiunt quos quidam abaculos appellant.

Ab accidentibus qui accidentia ſcribit hoc eſt cui datū eſt vt occurrentia litteris mandet: vt eſt apud Eſdram.

Abarimon: ſcythię regio in q̄ꝫ ſylueſtres hoīes degunt a ver ſis poſt crura plantis qui maximā habent velocitatem paſ ſimqꝫ conferis vagantur. Auctor. Ply.lib.vij.

Abalieno.as. remoueo: abſtraho. Pla.in cur. nec prohibere qui nec prohibebit niſi mors aīum meum abs te abalienauerit: hinc abalienatus dicitur quē q̄s a ſe remouerit: alienatus v̄o qui alienus factus eſt.

Abana pe.cor. fluuius damaſci in radicibus libani exortus in ſyriacum effunditur mare.

Abanec pe.cor. cingulum ſacerdotale ſicut docet Hiero.polymita arte ex cocco purpura hyacintoqꝫ cōtextum: ita vt flores atqꝫ gemmę in eo viderentur eſſe diſtincte.

Abarim. pe.cor. mons excelſus diuidens terrā amon euphratis a terra promiſſionis contra hierico iordanum vſqꝫ fluuium procedens radicē inſignis eſt. Moſis inclyti iudeorum ducis morte.

Abba per geminum.bb. ſyra dictio eſt ⁊ latinę dicitur pater. Quod apl's expoſuit in quo clamamus abba pater.

Abbas atis. abba ſimiliter pater dicitur. Quo etiam nomine ſignificatur ipſa abbatis dignitas: ſed in hoc diſputatio eſt inter doctiores linguarum ꝙ vnico b ſcribi oporteat cōtra vulgi opinionem.

Abbatiſſa ſę. ab abbate Hiero. de modo viuendi cum a ſemitis iuſtitię deuiant ipſamet etiā abbatiſſa cognoſcat.

Abbatia.ę. a recētiorib⁹ capit̄ tā ꝓ abbatis dignitate q̄ꝫ ꝓ loco in quo habitat abbas: ſed q̄n nimis male ſonat grecos immitatus ꝑ th. ſcriberē ſemper abbathia penultima longa.

Abas antis. per vnum.b. nomen eſt argiuorū regis ꝓprium Abantes ppl'i ionū inter achiuos ſicut Hiero. ſcribit.

Abatos pe.cor. latine d̄r inacceſſibilis. Fit enim ab α priuatiua vt diximus ⁊ βαινω in cuius aoriſto eſt ſine augumēto more ionico βην βῆς βη ὅθεν βατος και αβατος eſt āt βαινῶ verbū anormalū multa ſignificās vado: aſcēdo venio deſcēdo ⁊ pleraqꝫ alia quo nomine dicta ē inſula in extremis ęgypti palude mēphitica poſita ꝙ ad illā pp limi ⁊ papyrorū copiā difficillimus ſit aditus: vbi primum nilus magno fragore deſcēdit. dicēte Luc.li.x. Hinc abaton quā nr̄a colit veneranda vetuſtas terra potens. hoc nomine ēt vocatus eſt locus vltra ęgyptum ⁊ ęthiopas.

Abacti dicebant̄ magiſtratus q̄ coacti depoſuerāt imperium

Abactores qui ſint quęre in dictione abigeus.

Abaphus. pe.cor. latine d̄r non tinctus. Sic dibapha dr̄ bis tincta. ὅτι ἀστερητικόν μόριον και βαπτῶ το λουω καὶ τὸ χρωματίζω ὅθεν βαπτης και βάπται περῶν αριστοφανης quare baptę ſacerdotes vel baptiſta, nihil aliud ſignificat q̄ꝫ immerſores.

Abauus. pe.cor. dictus eſt pater proaui ꝙ nō longe ſit ab auo Sic abauia mater proaui.

Abdera pe. ꝓ. vrbs thracię. Democriti ph'i ⁊ ꝓtagorę ſophiſtę patria quā diomedis ſoror ↄdidit: ⁊ a ſe cognominauit. De hac Ouidi. Aut te deuoueat certis abdera dieb⁹ hec poſtea collapſa Clazomene a clazomenijs ex aſia veniētib⁹ q̄ eā in maiorē formā redegerūt: vocata eſt iuſta quā byſtoniū ſtagnū fuiſſe d̄r in quo cūcta notātia demergunt̄ vn̄ nomē hꝫ βυσταω neco demergo. hinc fit nomē patrium abderita.

Abdico. as. pe.cor. expello q̄ſi longe dico a moueo vn̄ ⁊ abdicare filiū dicimus qd̄ eſt bonis priuare ⁊ q̄ſi extra familiā abijcere dum pater adhuc viuit. Exheredatio v̄o poſt mortem patrū proprie fieri d̄r. Lac.lib.ij. quę facta cū pater recognouiſſet abdicauit atqꝫ expulit filiū. Et abdicare eſt renunciare qd̄ pertinet ad magiſtratuꝫ. Liui.lib.iiij. Dictator bello ita geſto vt nō tā fortunę defuiſſe videret̄ felicitatem q̄ꝫ gl'ia maior in vrbē redijt magiſtratuqꝫ ſe abdicauit. Itē repudiare. Teren. ſed ex Clycerio natū vt vidit puerulum chremes recuſat nuptias generū abdicat. Itē negare Pacu. in Atlanta regno expellunt ↄſanguineā eſſe abdicant.

Abdico. is. pe. ꝓ. xi. tum ſignificat abnego deteſtorqꝫ.

Abdo. is. didi. itū ex ab ⁊ do. ſignificat abſcondo. Liui.lib.ij. Abdito intra veſtem ferro proficiſcitur. Uirg. pro includo poſuit: ſed pater oīpotens ſpeluncis abdidit atris.

Abdo indeclinabile nomen, ꝓph'ę eſt: ⁊ apud nos ſeruus eius interpretatur. dꝫ pronunciari ſic αβδῶ.

Abdomē. pe. ꝓ. ſignificat pinguedinē q̄ ſpinę adhęret: ⁊ ī q̄ renes iacēt. Dictū ꝙ abditū ſit. Iuue. Mōtani quoqꝫ venter adeſt abdomine tardus. Cor.cel.li.iiij. Ipſa aūt ilia inter coxas ⁊ pubē in imo vētre poſita ſunt: a q̄bus ac pube abdomen ſurſum v̄ſus ad p̄cordia ꝑuenit. Plau.in Cur. Pernā abdomē: ſuis glādiū. Quidā abdomē ītelligūt ſumē h̄ ē ſuillas cū lacte ſuo māmas a lacte iā fugato ⁊ abdito ex vicino ſumpta occaſiōe cū abdomē īterius ſit. Sumē v̄o exterius. Ply.li.xj. Huius ⁊ ſumē optimum ſi mō fętus nō hauſerit eiectitię deterrimū antiqui abdomen vocant.

Abduco. is. pe. ꝓ. ſig̃t inde: ſeu extra duco. Sal. Reliquos Catilina ꝑ mōtes aſperos magnis itineribus in agrū piſtoriēſem abducit. Lac.li.iiij. ꝓ violenter ducere poſuit atqꝫ abigere. Poſtremo capti: abductiqꝫ Babylonē pęnas īpietatis ſuę graui ſeruitio pepēderunt. Sic Curtius cū ait armētū oē abductū. Interdū abducere eſt a loco vel a ꝑſona abſtrahere alienare. Qu. Metel. Me interea nec domeſticus dolor: nec cuiuſq̄ꝫ iniuria ab re.p. abducet. Cic.li.i.tuſ. Per trāſlationē dixit. Magni ē īgenij reuocare mētē a ſenſib⁹ ⁊ cogitationē a conſuetudine abducere. Interdū ponit̄ pro ſimplici. Liui. Flauius ſupplemētū ab roma abduxerat.

Abeo is iui vel ij itū. diſcedo. Liui.li.j. Hęc locutus ſublimis abijt. Inde abitus ⁊ abitio ꝓ diſceſſu. Ter.ī heau. Propter eā hęc turba: atqꝫ abitio venit. Et abire d̄r qd̄ nos paulatim deſerit. Idē in adel. Menſes abierūt decē. i. effluxerūt. Et abi dicimus q̄ſi hęrenti morantiqꝫ. Idē. Uos iſtęc ītro auferte: abite. Qn̄qꝫ abire denotat motū ad quē quod eſt ire: quāuis ⁊ motū de quo īcluſum habeat. Hiero.li.j. R̄. Abijt ergo dauid ⁊ viri eius in ceilam.

Abellinę pe. pro. dictę ſunt auellanę ab abellino campanię oppido vbi abundant.

Aberceo es ex ab ⁊ arceo ſignificat prohibeo. Plau. Atqꝫ eaꝫ abercet domo.

Aberro. as. valde erro: lōge digredior. Lac. lib. iiij. A quo hi duo riui ſi aberrauerint: areſcant neceſſe eſt. Cic.lib.v.tuſc. Sed redeat vnde aberrauit oratio. Inde aberratio. profugium. Idem Caſſio. Ueruntamen aliam aberrationem a moleſtijs non habemus.

Aberunco. as. cōponit̄ ex duabus prępoſitionibus. ſ. e cū runco: ⁊ ab cū erunco. Runcare vere eſt vellere. Nam proprie de herbis dicitur cum euelluntur. Colu.lib.ij. Frequentē tn̄ exigūt ſarritionē ⁊ runcationē vt herbis liberent̄. Erūco ſimilit̄. Idē demedica. Cū ſeueris eā: ſępi⁹ irrigato. Paucos deinde poſt dies vbi cęperit fructicare oēs alterius generis herbas erūcato. Aberūco aūt ꝑ trāſlationē. Ci. de fi. bo. poſuit ꝓ auerto depello. euerto. Dij maluerūt meliora atqꝫ vtinā amentiā aberuncaſſent meam. Liuius lib.viij. Placuit ad aberuncādā deorū irā victimas cędi.

Abfore. pe.cor. ſignificat abfuturū eē. Quę duo per.b. ſcribūtur: ne ſi per geminū ff ſcriberent̄: compoſita quis crederet ex ad: quę oppoſitū ſignificaret. Nā vt illa nō futurū dicūt cū ab ips deneget: ſic iſta cū aduenturū tēpus deſignāt. Oui. Eſſe quoqꝫ ī fatis reminiſcit̄ affore tēpus. Licet Stra.li.j. th. Accipere videatur in ſignificatione p̄ſentis. Senſit manifeſto numine ductos affore quos nexis ambagibus augur apollo. Sic abforē pro abeſſem: afforem adeſſem. Uirg atqꝫ vtinā rex ipſe noto compulſus eodē afforet ęneas. De alijs a fore cōpoſitis. Uide in dictione forem.

Abgrego. as. pe.cor. ab grege duco vel ex pluribus gregibus

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

partes ſubduco. Huic contrariū eſt aggrego qđ eſt addo. ⁊
quaſi in gregem duco. Diſgrego vō ⁊ ſegrego pro diſiungo
poni ſolent q̄bus contrarium eſt congrego.
Abhinc vna pars ⁊ cū actō ſigt ante hac. Terē. in an. Interea
mulier q̄dā ab hinc trienniū ex andro cōmigrauit huic vici
nię. Sic dicim⁹. Ab hinc decē annos ꝑ ante decē annos.
Abhorro es rui mō cū actō. mō cū abltō iungit̄. Liui. lib. iiij.
Parū abhorrens famā ampliatā. Sue. de aug. Nā pumil-
los. atqꝫ diſtortos: ⁊ oīs generis eiuſdē: vt ludibria naturę:
maliqꝫ hoīs abhorruit. Lactā. li. iij. Nō eſt ſapientia ſi cętū
hominū abhorret. De abltō abunde reperiunt̄ exēpla. Nec
mirū ſi actūm regit ⁊ abltm̄: qm̄ eius ſimplex horreo dupli
ci ſignificatione fungit̄: hoc eſt horridus ſum. Hiero. Hor-
rebant ſacco membra deformia. Et timeo. Uirg. li. iij. geor.
Nec varios horret ſtrepitus. Et in altera abltō. in altera cō
ſtruitur actō: hoc faciat abhorreo cuius ſignificatio duplex
eſt: dupliciqꝫ caſu cōſtruit̄. Cū enim actō iungit̄ in ſili fere
ſignificatione ſumit̄ qua horreo. Tunc enim q̄ſi rem proxi
mā audire vel aſpicere id pertimeſcimus execramurqꝫ. Cū
vō abltō. Tunc ꝓcul nos eſſe ab eo: qđ nō placet: vel qđ re-
fugimus demonſtramus: vt ſi dixero: hanc rē: abhorreo ſi-
gnificat execror ⁊ pati nequeo. Abhorreo ab hac re. i. alien⁹
factus ſum vel ꝓcul eſſe volo. A multis enim procul eſſe vo
lumus vt a rebus venereis licet nr̄is ſenſibus plerūqꝫ odio
ſę nō ſint: ſed animi moderatione ab illis abeſſe ſtudemus:
ne nobis officiant. Forte decepit. Lau. Uallam ab ꝓpoſitio
q̄ ablatiuū exigere videt̄. Sed ſi hoc in plęriſqꝫ verbis fiat:
non tn̄ in oībus ſicut in aboleo abluo ⁊ hmōi q̄ accuſatiuū:
non ablatiuū poſtulant. Amb. lib. j offi. hoc verbo vſus eſt
abſolute cum inq̄t legimus officiu inoici a nobis poſſe: nec
ratio ipſa abhorret. i. aliena eſt quando quidem ab efficien
do dictum putamus quaſi efficium.
Abhorreſco valde timeo: ſeu in horrorez habeo: ⁊ q̄ſi videre
non patior. Lac. de ira. Quē terra cōtremiſcit: cęlūqꝫ ⁊ ma-
re: ⁊ latebrę tartareę: ⁊ demones abhorreſcunt.
Abies. bietis. pe. cor. arbor dicta ꝙ ꝓ cęteris arboribus longe
eat. Hanc q̄daz gallicā vocāt ꝓ candorez. Hęc arbor pul-
cherrima in trabibus: vt inq̄t Ply. lib. xvj. Pręcipua aūt
dos ē criſpātibus ⁊ in torto quodā diſcurſu venaꝝ precio-
ſis. Pondus ſuſtinere ī ędificijs valida eſt. Abies etiam in
trāſuerſuz poſita renititur pōderi nec temere rūpit̄ priuſ
q̄ꝫ carie q̄ꝫ viribus deficit. Abies arborū altiſſimaqꝫ ē: cuius
pars inferior enodis eſt ⁊ ſappinus vocatur: ſuperior nodo
ſa duriorqꝫ eſt: ⁊ fuſternā vocāt: quando precipit Cato pręe
lum ex ſappino faciendū intelligi vult ex abiete e nodi quę
pars a terra eſt. Huius diminutiuum eſt abiecula. grece di
citur. ελάτη forſan ab ελαω impello produco. prolōgo.
Abiegnus. a. um. qđ ē materiatū ex abiete: vt abiegnę trabes.
Abietarius faber lignarius negociator: ab abietib⁹ ⁊ aliis li-
gnoꝝ generibus: vt apud Exo. Faciāt opera abięctarij. Hi
etiaz materiarij dicūtur a materie: cuius nomine ligna: quę
ad ędificandū fulciendumqꝫ neceſſaria ſunt intelligenda
eſſe declarat iureconſultus
Abicio. is. pe. cor. ⁊ per geminum ij qꝛ mutatur a in i. quę ta-
men in pręterito conuertitur in e. Eſt aūt abijcere a ſe lōge
iacere reijcere vilipēdere. Lact. li. iiij. Docerētqꝫ iuſticiam:
quā popul⁹ ꝑfid⁹ abiecerat. Uñ abiecti dñr viles: ac cōtēpti.
Abiecto. ctas. frequētatiuū ſignificat frequenter abijcio.
Abigo. gis. pe. cor. ex ab ⁊ ago. ſignificat rem odioſam mole
ſtā damnoſamqꝫ a loco fugo. vt abegi canes a cęnaculo et
aues a ſegete. Quandoqꝫ abigere ē abducere: ⁊ hoc ſiue vi:
ſeu dolo fiat. Liui. Herculemini ea loca geryone interem-
pto boues mira ſpecie abegiſſe. Refert̄ quādoqꝫ ad homi-
nes q̄nqꝫ ad res ſpirituales. Plaut⁹. Abigam ego iā illum
aduenietē ab ędib⁹. Leo papa. Abigat̄ ꝓcul terrenarū cali
go rōnuz. Huic ſimile eſt amoueo ſed mitius. Plu. Amoui
a foribus maximā moleſtiā. Quādoqꝫ ſignificat ſimpliciter
antepellere: vt ſit cū boues ad paſcua mittūt̄. Uar. li. ij. Ita
qꝫ greges ouiuz lōge abigūt̄ ex apulia ī ſamniū ęſtiuatum

Abigeus ⁊ abactor vtrūqꝫ ab abigo. Et eſt abactor q̄cūqꝫ gre
ges abducit. Nā abactores vocātur pecuariorū animaliuz
fures latrūculiue. Abigei aūt vt auctor eſt Ulpianus ꝓprie
dicūtur q̄ pecora de paſcuis: vel ex armētis ſubtrahunt: ⁊
quodāmodo deprędātur: ⁊ abigēdi ſtudiū quaſi artē exer
cēt: equos de armētis: vel oues de gregibus abducētes. Ce
terū ſi quis ouem oberrātez vel equos ī ſolitudine relictos
abduxerit: nō eſt abige⁹ ſed fur potius ſcribit ⁊ Claudius.
Quantitas diſcernit furem ab abigeo. Qui enī vnā ſuē ſur
ripuerit vt fur coercebitur. Qui gregem vt abigeus.
Abigeat⁹. tus. ipſe abigēdi act⁹: ſiue crimē ab actiōis ītelligit̄
Abila. pe. ꝓ. pōt tn̄ eſſe dichrona Stephanus bizāti⁹ multa ī
libro de populis: ⁊ vrbibus: ⁊ Dionyſius libyc⁹ ἀλλητοι
τὐλάτη περ ἀγαυῶν ἐστιν ιβήρων γεῖ τῶν ὠκε-
ἀνοιο ὦρος ἐσπεροῦ ενδλεοι ἄκρη σηλαων ἀλυ-
βη κει ται μία τῆς δ᾽ ὑπενερθε ταρτησσός χαριε-
σσα vbi multa Euſtati⁹ ſcribit: ⁊ notādū eſt alybam dici a
gręcis ⁊ nō abylā niſi dicamus eſſe metatheſin: ſed ſit: vt lu
beat oīno per y pſilō ſcribi oportere clarū ē mons excelſus
calpe qui in hiſpania eſt oppoſitus quos ambos herculis
columnas dicunt.
Abintegro. pe. cor. ſigt denuo q̄ſi res ꝑfecta rurſus inchoet̄.
Abinteſtato aduerbiū ſignificat ſine teſtamento.
Abiudico. as. pe. cor. ſignificat rem de qua cōtrauerſia eſt ꝑ
iudiciū auſero alienoue. Unde ager abiudicatus a Liuio di
ctus quē romani per iniquū iudiciū interceperāt eripuerāt
qꝫ Ci. in ver. acti. ij. Nulla res cuiuſqꝫ tā prima: atqꝫ auita
fuit: quę non imperio iſtius abiudicaretur. Huic contrariū
eſt adiudico: quod eſt per ſentētiā ⁊ iudiciū tribuo aſſigno
ue: vt eſt illud ⁊ adiudicauit fieri petitionem eorum.
Abiungo. is. ſepero. Uir. li. iij. ge. It triſtis arator męrentem
abiūgens fraterna cęde iuuencū. Huic cōtrariū ē adiūgo. is
Abiugo. as. pe. cor. ꝓprie aiugo alieno: ſed per tranſlationez
ſignificat a re: cui dicatus ſum diſiungo. Pac. Que res ab-
ſtabulis abiugat certū eſt loqui: huic contrariū eſt adiugo:
quod eſt iuxta iugo: quod ſit cum duo boues ad vnum iu-
gum iunguntur. Plau. per tranſlationem dixit. Mater eſt
anima adiugat voluntatem. Et Lac. de opi. At enim proui-
ſum eſt in ſingulis quibuſcunqꝫ fingendis: quatenus ⁊ mi-
niſterio membrorum ad neceſſaria vite vterentur: ⁊ quate-
nus adiugatis corporibus ⁊ lata ſoboles vniuerſas genera
tim conſeruaret animantes.
Abiuro. as. pe. pro. ſignificat rem mihi creditam iureiurando
nego. Plau. in cur. Egon a lenone quicqꝫ mancipij accipio:
quibus ſui nihil eſt niſi vna lingua qui abiurauit ſi quid cre
ditum eſt. Et abiurare eſt contra ius aliquid tenere. Uirgi.
lib. viij. Abſtracteqꝫ boues abiuratęqꝫ rapinę.
Abiurati dicunt̄ qui vinculo quodam amicitię aſtricti ſunt.
Hi ab alijs deuoti appellant̄. Ply. in ꝓlogo. Scito conferen
tem me auctores deprędendiſſe ab abiuratiſſimis ⁊ ꝓximis
veteres tranſcriptos neqꝫ noīatos. i. coniunctiſſimis.
Ablacto. as. a lacte remoueo. Hiero. in lib. j. Re. Non vadam
donec ablactetur infans.
Ablaqueo. as. a laqueis expedio: ſed in frequentiore vſu ſigt:
quod vulgo dicitur diſcalcio: qđ ſit cum circum arbores fo
dimus terrā: ⁊ radices ſuperio fodimus terrā: ⁊ radices ſu-
periores recidimus: vt magis fructificent. Col. li. iii. Uenea
vetus neqꝫ ablaqueanda eſt ne radices quas in ſummo ha
bet: inareſcant: neqꝫ aranda: ne radices abrumpantur. Pal
ladius. Janua. menſe locis temperatis: ablaqueandę ſunt
vites quod itali excoticare appellant: ideſt circa vitis codi-
cem dolabra terram diligēter aperire: vt ſolis temporibus
⁊ imbribus prouocentur.
Ablatiuus caſus quandoqꝫ pro genitiuo ponitur. Uirgi. Illa
ferax oleo eſt. Quandoqꝫ pro accuſatiuo: vt Brațior ⁊ pul-
chro veniens in corpore virtus.
Ablego. as. pen. pro. Inde aliquo mitto. Liuius lib. j. Pueros
venatum ablegauit. Dicitur ⁊ de animalibus. Colu. lib. vij.
Itaqꝫ cum ablegabuntur in ea loca perducenda erunt qui-

bus nullum impaſcitur pecus.

Abligurio abliguris penultima coꝛrepta liguriendo abſumo Terentius in Eu. Jtidem patria qui abliguri erat bona.

Ablepſia αβλεψια latine cęcitatis ⁊ inconſiderãtia ⁊ habet accentũ in penultima λέγεται καὶ τυφλότης ὅτι ασε ρητικη ἐστι καὶ βλέπω τὸ ὁράω.

Abluo.is. Uide in dictione lauo as.

Abloco.as.penultima coꝛrepta. Alijs affícto. Uide in dictione loco. Similiter abluo. Quęre in eius ſimplici luo.

Abnego abnegas. penultima coꝛrepta maxime nego qȯ maxime pꝛofiteri debeo: vt fidem pietatez ⁊ huiuſmodi quod vulgo renegare dicitur. Lactãtius libꝛo quinto. Nec enim poterint retinere pietatem: qui communẽ omnium patrez deum tanꝙ̃ pꝛodigi: atqꝫ rebelles liberi abnegaſſent.

Abnepos penultima coꝛrepta filius pꝛonepotis quaſi ſe iunctus a nepote. Eſt enim inter ipſum ⁊ nepotem pꝛonepos.

Abnoꝛmis ſine noꝛma. Hoꝛ. lib. Ser. Ruſticꝰ abnoꝛmi ſapiẽs

Abnuo abnuis nui. nutum. ex ab ⁊ nuo ſignificat capitis aliq̃d ſemel nego: quãuis ⁊ oculis ⁊ manibus id fieri poſſit. Nuere enĩ apud veteres ꝓ velle ponebaꝛ. Unñ nutus: ⁊ numen: qȯ ẽ dei nutus. Hoc eſt ĩperiũ: ⁊ poteſtas. Uirg. Meo ſine numine venti audetis. Nutus vero ſignificat: quod fit oculis: vel capite: vel manibus. Jdẽ Annuit ⁊ totum nutu tremefecit olympum. Ponitur ⁊ ꝓ volũtate. quę ex huiuſmodi ſigno declinaꝛ: ſiue affirmãdo: ſiue negãdo. Liui. Sub vmbꝛa Scipionis ciuitatem dominã oꝛbis terrarũ latere nutus eius ꝓ decretis patrũ: ꝓ populi iuſſis eẽ. Plynius li. pꝛĩo epiſtolarũ docet nutũ dici: quãdo annuimus renutum quãdo recuſamus. Sic enĩ ait. Nã ego quoqꝫ ſimili nutu: ac renutu reſpondere voto tuo poſſum. Sue. vo in Ueſpa. nutum accipit pꝛo renutu cum ait. Adoleſcentulum fragrãtem vnguento cum ſibi pꝛo ĩpetrata pręfectura gratias ageret nutu aſpernatꝰ voce etiã grauiſſima increpuit Malluiſſem allium oboluiſſes. Litteraſqꝫ reuocauit. Anuo fit nuto nutas frequẽtatiuũ: qȯ eſt ſępe capite: ⁊ huiuſmodi ſignũ facio. Quãdoqꝫ etiã nutare poniꝛ ꝓ moueri: ⁊ q̃ſi ruinam minari tractũ a motu capitis: qȯ inclinando affirmamus: cõcutiendo negare ſolemus. Unde nutare ędificia dicimus: cũ male ſolidata ruinã minitantur. Transferꝛ etiam ad animũ ⁊ pꝛo titubare ideſt dubitare ſumitur in quã partem vertẽduz ſit Abnuto penultima pꝛoducta ẽ ſępe ſigno capitis vicinis quidpiam nego. Plautꝰ in captiu. Quid mihi abnutas? Contraria huic verbo abnuo ſunt nuo annuo pꝛo aſſentioꝛ: ⁊ nutu aſſenſũz pręſto faueo. Jnnuo ſigno aliquo voluntatẽ meam oſtendo ſiue affirmem ſiue negem aliquid. Teren. Nihil niſi abiens mihi innuit. Renuo: refuto. Nonius inter nutare: nuere ⁊ nictare hoc intereſſe ſcribit: ꝙ nutare capitis ſit inclinando: aut in gyrum mouendo. Nuere narium: vel labioꝛum. Nictare oculoꝛum patefaciendo eos: aut claudendo: vel vtrumqꝫ: vel alterum. Plautus in aſi. Nec illa vlli homini nutet nictet annuat. hoc eſt nec capite ſignum faciat: nec facienti aſſentiatur: nec oculis quicq̃ꝫ indicet.

Aboleo aboles. penultima coꝛrepta leui. vꝉ lui etum vel itũ ſignificat Caſſo tollo abrado deſtruo vt ne odoꝛ q̃dẽ eiꝰ relinquaꝛ. Lactãtiꝰ libꝛo p̃mo. Decretũ ẽ vt hi libꝛi abolereꝛ.

Aboleſco. ad nihilũ redigoꝛ. Columella libꝛo quarto Eadem qꝫ nec imbꝛibus putreſcit: nec ſiccitantibus aboleſcit.

Abolla veſtis ſenatoꝛia q̃ſi a bulla: ꝙ vndiqꝫ ſit bullata. Alij accipiunt abollam ꝓ veſte duplici panno cõfecta: vt ſcolaſtica ⁊ gręce diploide quę etiã quãdoqꝫ ꝓ veſte militari ſumiꝛ: vt eſt apud Juuenalẽ Neſcit cui dederat tyriaz criſpinus abollã. Quandoqꝫ ꝓ veſte cynici philoſophi: Nã gręci milites ⁊ philoſophi palliati ſeu chlamydati incedebant. Unñ Martia. de cynico philoſopho. Cęrea quẽ nudi tegit vxoꝛ abolla grabati. quamuis χλαμυς χλαμυδος λεγεται ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν τρο τη του μεις μ σημαιν ει δε ιματια την θερμοτητα. ita ſcribit Nicolaꝰ acti acus ⁊ moſchopulus ⁊ ꝓpꝛie chlaena dicitur ideſt ſagum. ſupꝛa veſtiſqꝫ neqꝫ chlamys ſignificat id genus indumenti quod vulgus appellat zupponem: nam gręci non habebãt nec in gręcia etiã iſtis tempoꝛibus vtuntur: vt oſtẽdit Homerus vbiqꝫ: ⁊ ideo vide ne erres: ſꝫ vtebãꝛ vt ita dicã vno coꝛrecto: vt videmus in gręcia.

Abominoꝛ penultima coꝛrepta ex ab ⁊ ominoꝛ: de quo infra. Eſt aũt abominari execrari faſtidire ⁊ quaſi ꝓ malo omine habere. Plynius. Abominamur recedente aliquo ab epulis ſimul veri ſolũ: aut bibente cõuiua menſaz vel repoſitoriũ tolli ĩ auſpicatiſſimũ iudicaꝛ. gręce dꝛ βδελύττομαι

Aboꝛigines penultima coꝛrepta. quaſi ſine oꝛigine dicti ſunt populi antiquiſſimi: qui tenuerunt agrũ q̃ nunc populi Ro. quia vagi ⁊ ſine laribus erant aut quaſi qȯ pꝛimi niſi ſint tanꝙ̃ editi ſine patribus: aut ꝙ ex varia gentium colluuione mixti erant. Hi poſtea aduentu Aeneę phꝛygibus iuncti latini vno nomine appellati ſunt. Poſſunt tamẽ ⁊ aliaꝛ vꝛbiũ aboꝛigines dici pꝛimi cultoꝛes: ac ſi ſint terra geniti homines a pꝛincipio ibi commoꝛantes ἑλληνιστι πρωτερογενεες καλεονται πρότερος καὶ γένναω λεγονται καὶ ἐγχώριοι.

Aboꝛioꝛ. eris. vel iris. aboꝛtiuũ facio. Uarro. Uinũ qȯ ibi natũ ſit ĩ quodã loco ſi p̃gnãs biberit fieri vt aboꝛiaꝛ. Gel. lib. xi. Nituꝛ vt fętus quoqꝫ ipſi in coꝛpoꝛe ſuo ꝯcepti aboꝛiãtur. Hinc aboꝛtus ta. tũ. ⁊ aboꝛtus tus. dictus ꝙ non ſit tẽpeſtiue oꝛtus. Plynius. Extat in monumentis medicoꝛum. ⁊ quibus talia cõſectari curę fuit vno aboꝛtu duodeciz puerperia. Noni. Ab aboꝛioꝛ ẽt aboꝛſum facit. qȯ tamẽ ab aboꝛdioꝛ magis eſt. ⁊ hanc inter aboꝛtuz ⁊ aboꝛſum ſignat diſtãtiam: ꝙ aboꝛſus ille dicendus ſit: qui eſt in pꝛimis menſibus cum conceptui exoꝛdium factum eſt. Aboꝛtus pꝛope tẽpus pariendi Tunc enim moꝛitur qȯ naſcitur. gręce ἐκτιτρώσκω dicitur ⁊ inde ἔκτρωμα ἐκτρώματος aboꝛtiuus dicitur ab ἐξ καὶ τιτρώσκω.

Aboꝛtiuus aboꝛtiua aboꝛtiuũ penultima pꝛoducta qȯ aboꝛtũ facere poteſt. Plynius. Oſcitatio quidem in enixu lethalis eſt: ſicut ſtrunucaſſe a coitu aboꝛtiuum.

Aboꝛtiũ idez quod aboꝛtus. Hieronymus ad pamma. Dum crebꝛis aboꝛtijs ⁊ experta fęcunditate cõcepta iam deſperat liberos: paſſa eſt aliquid de Rachelis exemplo.

Aboꝛtio aboꝛtionis idem quod aboꝛtiuũ. Gel. libꝛo tertio. Cũ aboꝛtio quibuſdam non partus videretur in tempeſtiuitas. Per tranſlationem. Cice. pꝛo Clue. poſuit. Sed hęc ſolutio legatoꝛum non merces aboꝛtionis appellanda ſit.

Aboꝛtio. is. iui. itum. in maturum fętum edo. Columella libꝛo octauo. Nec tamen ea ſola cauſa aboꝛtit: ſed etiã glans cum citra ſacietatem data eſt. Eſt ⁊ aboꝛtioꝛ deponens.

Aboꝛto aboꝛtas eſt eiuſdem ſignificationis cum aboꝛtio. Nam ſignificat aboꝛtiuum facere. Julius Firmicus libꝛo ſexto. matheſeos. Aboꝛtauit filios geminos.

Abꝛado abradis penultima pꝛoducta de aliquo quidpiam aufero. Columella libꝛo tertio. Arida ⁊ vetera: quę falce amputari non poſſunt acuta dolabꝛa abꝛadito.

Abꝛe quaſi pręter rem: pręter rationez. Hoc eſt indecens pręter pꝛopoſitum: ſine cauſa. Suetonius in Augu. Et quando ad hoc ventũ non abre fuerit ſubtexere quę ei pꝛiuſq̃ꝫ naſceretur in ipſo natali die deinceps euenerint: ideſt pꝛeter pꝛopoſituz ſine ratione: ſiue inconueniens. Liui. Hęc ſi omnis diuini humaniqꝫ iuris memoꝛia aboleuit noua pegrinaqꝫ naz pꝛiſcis ac patrijs pręferendo haud abre duxi verbis quoqꝫ ipſis vt tradita nuncupataqꝫ ſunt referre.

Abꝛe tua: ſignificat a negocijs tuis familiaribus ſeu contra commodum tuũ. Terẽtius in heau. Tantum ne eſt abꝛe tua tibi aliena vt cures quę nihil ad te attineat Huic contrarium eſt ex re tua. quod eſt ex vtilitate ⁊ cõmodo tuo: ſicut E rep. ex vtilitate ⁊ commodo publico.

Abꝛenuntio abꝛenuncias ex ab ⁊ re: ⁊ nuncio ſignificat a me renũciãdo amoueo renuo. Et tã datiuo q̃ꝫ accuſatiuo iũgiꝛ

Abꝛipio abꝛipis penultima coꝛrepta quaſi aufero eſt. Nã de his diciꝛ quę auferri poſſunt: vt veſtis liber: ⁊ huiuſmodi.

Aliquando abripere eſt vi abducere. vt virum: mulierem: iumenta. Terētius in eu. Ex attica hanc abreptam. Cice. ad quirites. Nec patiamini me a meis liberis abſtractum: a. cōiuge abreptum: ab aris: fociſq; innocentē proiectū vitā: degere in exilio. Nam ab proprie rei ablationem denotat. Huic contrariū eſt arripio: qđ ex ad ⁊ rapio componitur que attractionē ſignificat. Unde ⁊ pro accipio ponit̃. Cic. in Cato Non cani: non ruge repente auctoritatē arripere poſſunt. ſed honeſte acta ſuperior etas fructus capit aucto ritatis extremos. Aliquando ſignificat vehemēter ad me rapio: vt ſit cum celeri quadā animi corporiſq; vehementia ad nos trahimus Liuius libro primo. Tum Tarquinius neceſſitate: tū etiā ⁊ etate cogēte vltima audere mſto: et etate: ⁊ viribus validior medium Seruium arreptū: elatūq; e curia in inferiorē partē per gradus deiecit. Aliquando ſubito eleuo. Pla. in Cur. Uir foras me arripui. Aliquando celeriter rapere inuadere. Uirgi. Hanc arripe velis.

Abrogo abrogas penultima correpta infirmo. Serui. abrogatur legi cum prorſus tollitur rex derogatur cum pars ſuſtollitur. Cicero ad Heren. Illa defenſio tenuis eſt: cū oſtēditur id factū eſſe quod ea lex ſanciat: cui legi abrogatū: vl̃ derogatū ſit. Dicimus aūt abrogatur legi ⁊ abrogat̃ lex. Interdum abrogare eſt per rogationē auferre. Cui cōtrariū ē arrogare. Liuius libro tertio. Ut quicquid vi tribunitia arrogatū eſſet: id comitiis ibi abrogaretur Interdū eſt ſimpliciter auferre. Cicero libro primo ad heren. Nā ⁊ periculoſuz eſt ne quādo plus minuſue dicamus: ⁊ ſuſpitionē affert auditori meditatiōis. ⁊ artificij. que res fidem abrogat orationi. Abrogari quoq; vt ſcribit Gel. dicūtur qui cuz ſui iuris ſunt in alienā ſeſe poteſtatem tradunt. eiuſq; rei ipſi actores ſunt.

Abrotanum penultima correpta herba calide virtutis. Horati. Abrotanū egro non audet niſi q̄ didicit dare. ſed Aetius amilinus libro primo ſimpliciū multa de abrotano ⁊ galenus de ſimplici medicina ⁊ Dioſcorides.

Abrodictus cognomen fuit Ulyſſis pictoris nobiliſſimi qđ latine ſignificat delicatum atq; elegans.

Abrotonion nomen mulieris. ab αβρὸν τὸ τρυφερὸν qđ eſt glabrum ſiue delicatum latine amplexibus. apta dicitur

Abrumpo incido interrumpo diſiicio auello. Uirgilius libro tertio Georgicorū. Nec ſomnos abrumpit cura ſalubres. Unde loco abrupta diuulſa: atq; ob id inuia dicuntur Hieronymus libro primo regum. Perrexit ſaul ad inueſtigandum Dauid. etiam ſup abruptiſſimas petras. que ſolis ibicibus peruie ſunt. Huius ſignificationis eſt prerumpo.

Abs ſignificat id qđ apđ grecos ἀπὸ Ter. Abſquis homine beneficium accipere gaudeas.

Abſcedo abſcedis penultima producta ex abs ⁊ cedo ſignificat recedo. A quo abſceſſus ⁊ abſceſſio. Aliquando tamē abſceſſus dicitur cōcurſus mali humoris ī aliquam partē corporis ex quo ſuppuratio fit quā greci vocāt apoſtema.

Abſcido abſcidis penultima producta ex abs ⁊ cedo ſignificat īde ſeco: vt eſt illud. Et abſcidit auriculā eius dextram.

Abſcindo abſcindis. Inde ſcindo Iuuenalis. Quid tamē expectant phrygio quos tempus erat iam more ſuperuacuaz cultris abſcindere carnem.

Abſcio abſcis. Abſcire eſt de memoria exire

Abſcondo abſcondis di. abſconditum vel abſconſum occulto. Unde abſconſum abditum occultum.

Abſimilis. multū diſſimilis. Columela lib. quarto. Materiā fructūq; niſi ꝙ duplicē nō abſimilē minor germane gerit.

Abſentio abſentis abſenſi abſenſum ſignificat diſſentio.

Abſinthium herba amara a qua populi quidā cognominati ſunt qui iuxta pontū habitant vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouidius libro quinto. De triſ. Cana prius gelido ōſint abſinthia pōto. grece ἀψίνθιον τοῦ ἀψίνθιον vulgo dicunt medicum: vel aſſenzo: hortorum eſt.

Abſis abſidos ſiue grecoꝝ. Apſis fornix ⁊ curuatura ꝓprie in curribus ἀπὸ τοῦ ἅπτειν. i. tangendo licet multa ſignificet: quia rote cū voluuntur contingant terraz. Sed in celo. Abſides capiunt̃ pro circulis ἀψὶς ἁψῖδος pro macula retis vt Homerus li. v. Iliados: eſt curuatura rote. ſ. lignū ſupra rotas tenens ſchalas. īmo curuatura rotarū in qua figuntur radij vt lib. ij. Heſiodus. ἄξονα δ᾽ ἑπταπόδην μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως· εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο· τρισπίθαμον δ᾽ ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ. idest ⁊ axem ſeptē pedum: valde enim vtiq; tibi ſufficiens ſic: ſi aūt octopedalez etiam malleū abſcinderes trium pa[l]morū apſidem decez lignis compacto currui: ita ſūt de verbo ad verbū traducta: ſed qm̄ locus iſte heſiodi eſt dubius v[ideamus] interpretez. Manuel moſcopolus interpres ibi ſic ſcribit. εἰς κατασκευὴν ἀψῖδος τέμνε ξύλον τρόχον σπιθαμῶν ἕνεκα ἀμάξης δεκαδώρου ἢ ἵνα σοὶ ἡ σεὶς ἅμαξαν τουτέστι τὸν τροχὸν τῆς ἀμάξης δεκαδώρου τὴν διάμετρον ἔχοντα: ſed demetrius moſchus dicit̃ qđ eſt dicere hoc. Intellige aūt tu textū: qui eſt clariſſimus ſic: trium ſpithamarū latitudine diametri in circūferentia rote incide curuaturā rotarum: q̄ nō ſunt graues bobus ad trahendū incide dico currui cōpacto ex decez lignis. i. q̄ currus fit ex pluribus lignis: ⁊ decanus eſt numerus eſt ꝑfectus: nam δοῦρη dicitur lignuz: ſed dorice ου vertitur in ω ⁊ dicitur δῶρα lignum quāuis ſit etiam genus menſure ſpithama eſt menſura a cuſpide pollicis ad extremitatem annularis digiti.

Abſiſto abſiſtis a loco: ſiue inde diſcedo. Uirg. Nec prius abſiſtit: q̄ȝ ſeptem ingentia victor corpora fundat humi. Huic contrariū eſt Aſſiſto. Sed cū locus exprimitur abſcedo tantum ſignificat. Idem li. vij. Centū erei claudunt vectes eternaq; ferri. Robora: nec cuſtos abſiſtit limine Ianus. Quandoq; abſiſtere ponitur pro deſiſtere deſinere abſtinere. Liuius lib. ix. Legatos miſere ad conſulem Romanum vt receptis equitibus qui cauſa belli eſſent abſiſteret obſidione. Clau. Abſiſte rogari.

Abſoleo abſoles penul. cor. abſolere eſt ab vſu recedere. Uñ abſoletus locus neglectus: ⁊ ſordidus dicitur.

Abſoluo abſoluis perficio finio. Gelius lib. ii. Septima fere hebdomade. i. nono ⁊ q̄dragesimo die totus homo in vtero abſoluitur. Item abſoluere eſt parcere: ⁊ pretio reddito dimittere liberare. Liui. lib. ij. Late deinde leges: que conſulem regni ſuſpitiōe abſoluere. i. liberarent. Sed cū de peccato: ſiue de peccati pena agit̃: genitiuū regere poteſt. Cice. lib. ij. ad Herē. Cecilius iudex abſoluit iniuriarū illum qui L. actium poetam in ſcena noīatim leſera. Ply. lib. xiiii. Inueniemus Egnati vxorem cū vinum bibiſſet e dolio interfectam fuſte a marito. Eumq; cedis a Romulo abſolutum Itē euadere. Plautus in Amphitryone. Curauit vno vt fetu fieret: vno vt labore abſoluat erūnas duas. Item expedire vt apud eundē in Cur. Sequere hac te abſoluam: qua aduenisti gratia. Et in Epi. Te abſoluam breui.

Abſonus abſona abſonum penultima correpte quod eſt parui ſoni: ⁊ fere ſine ſono: vel non recte ſonans: ſiue nihil congruens: ſed aduerſans. Liuius lib. i. Hec ferme romulo regnante domi: militieq; geſta: quorum nihil abſonum fidei Cicero proprie. Sed ſunt quidam aut lingua ita heſitātes aut ita voce abſoni.

Abſono abſonas penultima correpta diſſono male ſono. Uide in ſono.

Abſorbeo abſorbes bui. abſorbitum: ⁊ abſorbo abſorbis pſiptum valde: ſiue in totum ſorbeo deuoro.

Abſq; prepoſitio ſeparatiua eſt: vt abſq; pecunia difficile vitam traducas. Aliquando eſt aduerbium. Terētius in Ecy. Quam fortunatus ſum ceteris rebus abſq; vna hac foret hanc matrem.

Abſtemius: qui ſe a temeto. i. vino abſtinet: componitur ex abſtineo ⁊ temeto: ſed nota ꝙ aliter ſentio q̄ȝ latini in hac dictione: quoniā μέθη grece dicitur ebrietas: vnde per litterarum trāſpoſitionem addendo ton latini dixerunt the-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

metõn: ergo prima eſt longa ⁊ cum th ſcribi oportet: q̃a fortaſſe aliq̃s interrogaret quereretq; inde δήμιος cũ ἀπὸ γίνεται ἀπόδημιος ſʒ eliſa o vertit̃ π tenuis in ſuam aſpiratã ⁊ dicit̃ ἀφήμιος aphthemius nõ ergo temeton dicit̃ ꝙ tentet mẽtẽ: neq; ſic ſcribi debet abſtemius: niſi ob eam regulã latinoꝝ: ꝙ greca parce in latinum detorqueant̃ poſtea in feminino dr̃ abſthemia. Ouidius lib. xv. Clitorio quicunq; ſitim de fonte leuauit. Uina fugit: gaudetq; meris abſthemius vndis.

Abſterreo abſterres ſignificat amoueo repello prohibeo.

Abſtineo abſtines pe. cor. ex abs. ⁊ teneo ſignificat tempero: ⁊ fere contineo. Terentius. Non manum abſtines maſtigia. Jungitur quandoq; genitiuo. Hora. lib. iii. Car. Mox vbi luſit ſatis abſtinete dixit irarum. Qñq; ablatiuo cum prepoſitione. Plautus in amphi. Qui poſſum hinc fortis a me vt abſtineat maxillum. Juſti. lib. j. ſine prepoſitione dixit. Cõtentiq; victoria imperio abſtinebant.

Abſtinentia eſt virtus: quam ab alienis abſtinemus nihil cuiq̃ eripientes.

Abſto abſtas abſtiti abſtitum ⁊ abſtatum ſignificat longe ſto. Ouidius in lib. x. meth. Abſtit pro abſtitit dixit. Halcyone lachrymas ⁊ que par admonet abſtit ab vtiq; vel abs ideo priuationem ſig̃t: quoniã quantũ poſſunt latini vel a grecis accipiunt vel grecos imitant̃ ὥσπερ τῶ παράδειγμα τισιτοῦ καὶ συμ ἀπὸ γίνεται ἀπόσιτος οὐ ποιητικῶς ἀλλὰ κοινῶς οὗτος φορτίζω ἀπὸ φορτίζω φάσκω ἀποφάσκω. ⁊ nota ꝙ ſto ſtas ĩ cõpoſitiõe facit apud grauiſſimos auctores ĩ preteritis ĩ aui vt reſto reſtas reſtiti: vt Propertius ſi q̃d reſtauerit vmbras ſic etiã multi alij antiqui ſcriptores: ſed ne in tam friuolis longior ſim p manifeſto approbatoq; relinquimus ſed ſit vt lubet manifeſtũ eſt ꝙ abs venit ex greco vt vidimus ſupra: ⁊ etiam ſto ſtas ab eodem fonte grecorum deducitur vt ἱστάω ἱστῶ κατὰ φαίρεσιν. ſto latini dolauere.

Abſtraho: quaſi per vim: aut arte aliqua aufero. Cicero lib. j. Tuſculanarũ. Certe ſi tunc occidiſſemus mors nos a malis non a bonis abſtraxiſſet. Huic contrariũ eſt Attraho.

Abſtrudo abſtrudis pe. p. ex abs ⁊ trudo ſignificat abſcõdo: vel claudo: ſed Seruio auctore differunt q̃d abſcondere ſit de ĩduſtria. Abſtrudere a natura. Uirg. Ut venis ſilicis abſtruſum excuderet ignem. Plau. in prolo. aul. Atq; aule timens domo ſublatã varijs abſtrudit locis. Jdẽ ibi in argumento auro formidat Euclio abſtrudit fores. i. claudit.

Abſtulit ab aufero preteritũ eſt: ſignificatq; Aſportauit: ademit: eripuit: vel a tollo.

Abſum longe ſum diſcedo: eſt eadẽ ratio in hoc verbo compoſito: quã diximus in verbo illo abſto abſtas: quoniã abs more grecorũ mutat ſignificationem in dictionibus: ⁊ facit per contrariũ ſignificare: ſum. i. preſens exiſto: ſed abſum i. non ſum ħ. Sal. Neq; animus neq; corpus a vobis aberit. Aliter Li. alter Romana caſtra. inquit. xx. milliũ ſpatio aberant: hoc modo. Colu. lib. vj. Tabulata iter ſe minus trinis pedibus abſint: ideſt diſtantes ſint. Hinc abſens ſicut a ꝓſum preſens. Ulpia. Abſentem accipimus eum: qui nõ eſt in eo loco: in quo petit̃. Non enim tranſmare abſentẽ deſideramus Et ſi forte extra cõtinentiã vrbis ſit: abeſt ceterũ vſq; ad continentiã non abeſſe videbitur ſi non latitet. Abeſſe autem non videbitur qui ab hoſtibus captus eſt: ſʒ qui a latronibus detinetur. Pau. Abeſſe rem videt̃ ſi veſtimẽtum ſciſſum reddatur: vel res corrupta reddita ſit veluti ſcyphi colliſi: aut tabula roſa pictura: quoniã earum rerum pretium non in ſubſtantia: ſed in arte ſit poſitũ. Jtẽ ſi eam dominus rem: que ſibi furto aberat ignorans emerit recte dicitur res abeſſe etiã ſi id poſtea ita eſſe ſcierit: q2 videtur res ei abeſſe: cui pretium abeſt. Abeſt etiã vt ſcribit Caius que in rebus humanis non ſunt. Dicimus autem more attico. Abſente nobis: ⁊ p̃ſente nobis pro abſentibus ⁊ preſentibus nobis ſicut aperite aliquis ac tutũ apud Terentiũ in adelphis. Plau. in am. Nec nobis p̃ſente quiſq̃ aliquis auſi ſunt. Ab abſens ſit abſentior ⁊ abſentiſſimus. Aug. li. iiij. confeſſio. Mente atq; ſenſu abſentiſſimus.

Abſentaneus abſentanea abſentaneum: quod in abſentia fit. Abſentia v̾o ab abſens fit.

Abſento abſentas abſentem facio: ſeu abſens ſum. Claudianus. Queri que tale receſſu maluerit dãnare decus vetitãq; dearum colloquio pr̃is ꝓcul abſentauerit aſtris.

Abſumo abſumis penultima producta ꝓfundo conſumo quaſi inde ſumo. Ouidius libro primo Faſtorum. Querere vt abſumant abſumpta requirere certãt. Plynius libro. xxvj. Corpora defunctorum condita in eo abſumi conſtat intra quadrageſimum diem. Juſtinus. Huius temporibus aquarum illuuies maiorem partem grecie abſumpſit. Auguſtinus libro tertio ciuitate dei pro morior poſuit: ꝙ qui moriuntur de medio tolluntur. Lucretius inquit. Anteq̃ annus terminaretur: abſumptus eſt. Huius contrarium eſt aſſumo quod eſt accipio: ⁊ ad me ſumo. Cicero neq; id onus inuitus aſſumpſit. Per tranſlationem ſignificat Attribuo: vt apud eundem. Si id mihi aſſumo: videor id mihi meo iure quodam vendicare.

Abſurdus abſurda abſurdum: quod eſt diſpar diuerſum abhorrens: inconueniens: ſtultum deforme: odioſum: iniquũ. Cicero in Cel. Auaritia v̾o ſenilis quid ſibi velit non intelligo. Poteſt enim quicq̃ eſſe abſurdius q̃ quo minus vie reſtat eo plus viatici querere.

Abſyrthus colchorum regis filius quem medea ſoror lacerauit iuxta fluuium Abſyrthum in quem conuerſum ferunt poete. Sed aliud ſcribit Orpheus in argonauticis libro. ij. ⁊ aliud Appollonius Rhodius ⁊ Lucillus: Theon: ⁊ Sophocleus eius interpretes libro quarto argonauticoꝝ. Plurimi fuerunt qui apud grecos argonautica ſcripſerint: ⁊ dicunt Jaſona Medeam ad pheacas adduxiſſe adhuc intactam ⁊ abſyrtus frater grandi multitudine armatoꝝ ſororem eſt ⁊ Jaſona ſubſecutus adeo ꝙ arete vxor alcinoi regis pheacũ ⁊ ipſe rex determinauerunt reddi ſi intacta ẽẽt: quo cognito ſecum dormiuit ⁊ eo modo habuerunt recedẽdi facultatem. Fuit inſuper abſyrtus ſcriptor grecus mirificus: qui ſcripſit de medicandis equis ⁊ de cura animaliũ ⁊ eorum medicina eumq; ⁊ pulcherrimum ⁊ emendatiſſimum habet Antonius Uicecomes vir vt magnificus ita bonarum litterarum ſtudioſus in mediolano ⁊ ſtudioſorum fautor ſũmus.

Abſyrtides inſule ſunt in adriatico mari. Plynius libro tertio. Abſyrtides a Grais dicte a fratre Medee ibi ĩterfecto nomine Abſyrto. Pomponius in Adriatico ſunt Abſorus celaduſa abſyrtis. Jſſa.

Abundo abundas ex ab ⁊ vndo. Unde ⁊ exundo ⁊ inundo. Et eſt abundare affluere ⁊ ſupra modum aliquem quidpiã poſſidere. Tractum ab amnibus: qui quo magis augentur imbribus eo maioribus: ⁊ crebrioribus vndis eriguntur. Dicitur etiam quis abundare qui ſucceſſu proſpero affluit Terentius in phormione. Amore abundat antipho. Dicimuſq; ego abundo pecunia: ⁊ pecunia abundat mihi. Auguſtinus libro con. Nam id furatus ſum quod mihi abundat. Statius in Achilleide. Cum accuſatiuo modo ſanguinem teucros vndabit campos. Hinc abundans pro diuite pecunioſo potente profluente. Abundantia opulentia ſacietas. Abundanter ab abundans aduerbium. Abunde ab abundo ſignificat copioſe ſatis ſuperq;. Exundare valde vndare ſiue aliũ exire. Ambroſius. Cito lutum colligit amnis exundans. Jnundare intus vel valde vndare ideſt implere Jdem deniq; ebrij putabantur: quibus ſpiritus ſanctus inundabat. Quandoq; abſolute ponitur pro creſcere ⁊ extra alueum verſari. Plynius. Anteq̃ nilus inundaret. Quandoq; pro abluere ⁊ accuſatiuo iungitur. Jdem Agros ⁊ ſata inundauit. Hinc inundatio pro diluuio ⁊ per tranſlationem pro abundantia ⁊ multitudine: vt apud eſaiam. Jnundatio camelorum operiet te.

Abutor penultima producta in vſum conſumo. Plautus in

Aſinaria. Ubi illa que dedi ante Abuſa ſi ea durarent mihi: mulier mitteret vt ad te. Sepius tamen in malam partem ⁊ perperaꝫ: ſiue nimis licenter vtoꝛ ſignificat: vt ſit cū vtimur aliqua re contra id ad quod eſt inſtituta: vt ſi in tēplo negocia ſecularia tractemus: dicimur templo abuti. Cicero. Noli abuti nimis patientia noſtra. Dona. vtimur cū honoꝛe: abutimur cum iniuria. Utimur his rebus: que nobis vtentibus permanent: abutimur his que nobis vtentibus pereunt ex quo vſus: ⁊ abuſus videntur contraria. Nam vſui eſt ager: domus: abuſui vinum oleum ⁊ huiuſmodi. Cicero. Non debet inquit ea mulier cui vir bonorum ſuorum vſum legauit cellis vinariis plenis relictis putare id ad ſe pertinere. Uſus enim non abuſus legatus eſt. per tranſlationem vo de tempoꝛe ⁊ laboꝛe dicitur abuti cum tempus in aliqua re magno cum ſudoꝛe poſitum fruſtra contriuimus. Terentius. Nam in ſcribendis pꝛologis opera abutitur: ideſt tempoꝛe ⁊ laboꝛe. Dicimus auteꝫ Abutoꝛ hac re: ⁊ hanc rem. Plautus in Bac. Nos aurum abuſos. Hinc Abuſus abuſa abuſuꝫ Abuſus abuſus. ⁊ abuſio. Abuſiue aduerbiū: qđ ē impꝛopꝛie ⁊ ꝯ naturā vſumqꝫ.

Abydos penultima pꝛoducta vꝛbs Aſie a Mileſiis condita. Gyge lydoꝛum rege permittente: qui totius Troadis imperium habuit. Cui Sextos in Europa opponitur intercedente anguſto mari a caſu virginis helleſponto nūcupato. Id cum Aſiam ab Europa diuidat xerſes ponte cōiunxit. Hinc Abidenus abidena abidenum veluti Leander abidenus dictus eſt. Unī ⁊ Muſeus σηςος ενὴμκαὶ αβυδὸς ἐνάντιον ἐγγυδὶ ποντου γὶ τοεςεισὶ πολῆες ⁊ ſubdit ἡμερσῆςὸμ ἐναὶ εν ὀ Δεπτό λὶεορομ αβυδοῦ ἀμφοτέρων πτολιῶμ περικαλλεες ασ Τερες ἀμφω ίκελοὶ αλλήλοισι.

Abyſſus: eſt immenſa quedā pꝛofunditas ⁊ incōpenetrabilis ⁊ incōpꝛehenſibilis ⁊ maxime in aquaruꝫ multitudine. Ibi enim altitudo inquit Auguſtinus ibi pꝛofunditas que penetrari vſqꝫ ad fundū non pōt. Omnis aqua omnis humida nature atqꝫ ſubſtantia circunquaqꝫ diffuſa per maria ⁊ flumina ⁊ antra occulta ſimul vno nomine Abyſſus vocatur. Ambꝛoſius libꝛo hexa. Abyſſum ⁊ multitudinem: ⁊ pꝛofundum aquaruꝫ dici lectio euangelica docet vbi rogabāt ſaluatoꝛem demonia ne iuberet illis: vt in abyſſum irent.

A ante C

Ac coniunctio copulatiua eſt: vt doctus: ac iuſtus es. Aliquādo aduerbium eſt ⁊ accipitur pꝛo q̄ꝫ: vt haud ſecus ac iuſſi faciunt. Aliquando ſicut docet Do. ſignificat contra quam Terentius in Andria. Neſcio quid tibi ſum oblitus hodie ac volui dicere.

Achachia: a grecis dicitur ſuccus e pomis expꝛeſſus arboꝛis Silicon quam coꝛrupte vulgo Siliquam appellāt: quoniā ακακιά dicitur innocentia.

Academia locus nemoꝛoſus ab Athenis mille paſſibus diſtans ab academo heroe: vt Eupolidi placet: ſic appellatus Gymnaſium platonis celebꝛatiſſimuꝫ. Hoꝛa. Atqꝫ inter ſyluas academi querere verum. Ibi natus eſt Plato vbi cū philoſopharetur ſtudendi vſu et diſcipuloꝛum frequentia moꝛumqꝫ celebꝛitate inſignis fuit. Unde Achademici philoſophi ſicut ⁊ Areopagite ab Areopago. Fuit ⁊ academia villa memoꝛatu digna ab Auerno lacu puteolos tendentibus impoſita littoꝛi celebꝛata poꝛticu ⁊ nemoꝛe quaꝫ Cicero academiam vocabat ab exemplo athenarum ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus: in qua ⁊ monumentum ſibi extruxerat. Eratqꝫ academia gymnaſium inferius cum ſuperioꝛi gymnaſio nomen eſſet lyceum: que ⁊ inferioꝛ ambulatio: ⁊ ſuperioꝛ dicebantur. Lyceum vo a nomine ſchole Ariſtotelice. Huius nominis academia penultima ꝓducitur a Cicerone. Inqꝫ academia vmbꝛifera nitidoqꝫ lyceo. Sic ⁊ in alio verſu lauree Tullij Atqꝫ academie celebꝛatam nomine villam. Uerum alij eam coꝛripiūt vt etiam communis vſus ſeruat Claudianus. In latium ſpꝛetis academia migrat athenis Sidonius Obruet ⁊ quā quam totis academia ſectis Ratio eſt quoniā eſt vna de dichꝛonis. ſic Uirgilius de ſycheo.

Achantus puer: in floꝛem ſui nominis conuerſus. Uirgilius. Et circuntextum croceo velamen acantho. Plynius libꝛo vigeſimoſecundo. Docet acanthum eſſe herbam topiariam lato: longoqꝫ folio margines crepidinum veſtiēs Inde ponitur pꝛo flexuoſo oꝛnatu. Quidam putant herbam eſſe ſimilem ſpine albe ⁊ habere folia minoꝛa ⁊ aculeata lanugine. Ser. in polione dixit eē arboꝛē ſp frondentē q̄ſi ſpinis plenā. Nā eſt ſpinoſa q̄ ⁊ in cyrenaica inſula abundat. Uirg. li. ii. Geoꝛgicoꝝ. Et baccas ſemper frondentis acanthi. Eſt etiam hoc nomine oppidum in Macedonia: ſiue in Aetolia que eſt vꝛbs Atamanum in qua mutas eſſe cicadas. Stephanus auctoꝛ grecus ſcripſit.

Acanthis achanthidis auis ſtridula que ⁊ carduelis: que ſpinis ⁊ carduis paſcitur. Naꝫ ἄκανθα Acantha ſpina ακανθον ſpinetum. Uirgilius libꝛo tertio. Reſonant acanthida dumi. Hec ⁊ acanthylis vocatur.

Acapis. pen. coꝛrepta fluuius Aſie apud Lazos populos.

Acapna dicuntur ligna: que ad ignem ſicca habentur: q ſint ſine fumo καπνός latine fumus. Hinc genus quoddam mellis: quod ad argentarias gignitur. Acapniſtum dicitur ideſt a fumo purgatum.

Acaron. pen. coꝛrepta ciuitas paleſtine: que ceſarea vocatur.

Acara penultima coꝛrepta oppidum eſt in medio panonie.

Acarnania Epiri pars: quā Achelous ab Aetolia diuidit. In hac eſt oppidū Leucas. Eſt ⁊ regio quedā parua in egypto dicta Acarnania: ſicut ſcribit Seruius li. q̄nto eneidos.

Acarpos latine infructuoſus. Acarpia fructuuꝫ pꝛiuatio dicitur καρπος fructus.

Acaſtus pelie theſſaloꝛum regis filius. Acaſta nympha oceani ⁊ tethyos filia.

Acauſtos latine minime vſtus dicitur: nam καίομαι eſt ardeo καῦμα caloꝛ intēſus.

Acatalectos verſus cui nulla ſyllaba deficit.

Acatium genus nauigii actuarij. Julius Pollux ſcribit velū in naui maximum eſſe: ſicut minimum dolonem. tertium quod retroꝛſus panditur epidromum.

Accedo accedis penultima pꝛoducta aduenio appꝛopinquo q̄ſi iuxta eo. Cuius contrariū eſt abſcedo. Uirgilius. Uos ⁊ ſcylleam rabiem penituſqꝫ ſonantis. Aceſtis ſcopulos. Quandoqꝫ accedere eſt aures adhibere curare: ⁊ plurimi facere. Nam non ſolum coꝛpoꝛe: ſed etiam animo accedere ſolemus: vt accedo ſentētie tue: ideſt adhereo tanq̄ꝫ bone Quandoqꝫ adiungere. Sed in tertia tantū perſona ſingularis vel pluralis numeri: ⁊ in ſignificatione paſſiua: vt hoc calamitatibus meis: vel ad calamitates meas malum acceſſit. In quo ſignificato quandoqꝫ ablatiuū cum pꝛepoſitione damus. Liuius. Hec tibi a me dotalia dona accedēt Ad accedo pꝛo aduenio fit acceſſus. Ab accedit pꝛo adiungitur fit acceſſio pꝛo adiectione: ⁊ īcremēto: quoꝝ ꝯtraria ſūt receſſus: ⁊ remiſſio: Seneca. Magna rebus nr̄is facta erit acceſſio. Inuenit etiā acceſſio ꝓ aduētu ſicut deceſſio ꝓ receſſu. Cicero eoꝛū neqꝫ acceſſione vitam melioꝛem fieri: neqꝫ deceſſione peioꝛem.

Accelero ras. penultima coꝛrepta pꝛopero feſtino celeriter vado: vt accelera vt eruas me.

Accēdo dis di ſum. ex ad ⁊ cādo. a. ī. e. mutata: licet nō ſit ī vſu nō a cādeo vt q̄dā putauerūt: q habeat ſīgationē neutralē. Accēdo vo actiuā. Neqꝫ a cēdo: qđ nuſq̄ꝫ legit neqꝫ eē pōt qm̄ cū accēdo ī eadē ſīgatiōe ſumat cū cādeo q̄uis illud ī actiua: hꝰ ī neutra ex hꝰ cādeo foꝛmatū eſſe opoꝛtet a vbo: cui ſcđm analogiā aſſimulet. Igit cādo eē ꝯuenit: nō cēdo: qm̄ ſi cēdo eēt cēdeo faceret nō cādeo. Idcirco cū cādeo hēamꝰ ⁊ accēdo ſic ⁊ īcēdo ⁊ ſuccēdo ſimplex hēre neceſſe ſit neceſſario cādo a quo cādeo fit ipſoꝝ ſimplex. ē q̄ppe qm̄ pleraqꝫ huiꝰ nature vba ſūt: vt ab albo albeo a duro durco a pendo pendeo. ⁊ mlta hmōi q̄ neutra deriuatiua ab actiuis eoꝛuꝫ